

**Насоки на Европейския банков орган (ЕБО)
относно
стресирана стойност под риск (Stressed VaR)
EBA/GL/2012/2**

Лондон, 16 юни 2012 г.

Статут на настоящите насоки

1. Настоящият документ съдържа насоки, издадени съгласно член 16 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 г. за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), за изменение на Решение № 716/2009/ЕО и за отмяна на Решение 2009/78/ЕО на Комисията („Регламента за ЕБО“). В съответствие с член 16, параграф 3 от Регламента за ЕБО, компетентните органи и участниците на финансовия пазар полагат всички усилия за спазване на насоките.

2. В насоките е представено становището на ЕБО за подходящите надзорни практики в Европейската система за финансов надзор или за това как правото на Съюза следва да се прилага в дадена област. Поради това ЕБО очаква всички компетентни органи и участници на финансовия пазар, за които са предназначени насоките, да ги спазват. Компетентните органи, за които се прилагат насоките, следва да ги спазват чрез включването им по подходящ начин в надзорните си практики (напр. чрез изменение на тяхната правна рамка или надзорни правила и/или насоки или надзорни процеси), включително в случаите, когато конкретни насоки са насочени основно към институциите.

Изисквания за уведомяване

3. Съгласно член 16, параграф 3 от Регламента за ЕБО, в срок до 16.7.2012 г. компетентните органи трябва да уведомят ЕБО дали спазват или възнамеряват да спазват тези насоки или в противен случай да изложат причините за неспазването им. При липса на уведомление до този краен срок, ЕБО ще счита компетентните органи за неспазващи указанията. След попълване на формуляра, предоставен в раздел V, уведомленията трябва да бъдат изпратени на адрес: compliance@eba.europa.eu под номер „EBA/GL/2012/2“. Уведомленията следва да бъдат подадени от лица, които притежават необходимите правомощия да докладват за наличието на съответствие от името на техните компетентни органи.

4. Уведомлението от компетентните органи, посочено в предходния параграф, ще бъде публикувано на уебсайта на ЕБО съгласно член 16 от Регламента за ЕБО.

Съдържание

Насоки на Европейския банков орган (ЕБО) относно стресирана стойност под риск (Stressed VaR)	1
Дял I – Предмет, обхват и определения	4
1. Предмет.....	4
2. Институционален обхват и ниво на прилагане.....	4
3. Определения	4
Дял II – Изисквания относно моделирането от страна на институциите на стресирана стойност под риск	5
A. Определяне и утвърждаване на кризисния период	5
4. Продължителност на кризисния период	5
5. Брой кризисни периоди, които да се използват за калибриране	5
6. Подход за определяне на подходящ исторически период	6
7. Документация в подкрепа на подхода, използван за определяне на кризисния период	7
B. Преглед на кризисния период	8
8. Честота	8
9. Наблюдение на кризисния период.....	8
B. Методология за стресирана стойност под риск	9
10. Съвместимост с методологията за стойност под риск.....	9
11. Оценка на аналози за стресирана стойност под риск	12
12. Утвърждаване на аналози	13
13. Утвърждаване на входни/изходни параметри на модела.....	13
Г. Проверка за прилагане	14
14. Проверка за прилагане	14
Дял III – Заключителни разпоредби и прилагане.....	15
15. Дата на прилагане.....	15

Дял I – Предмет, обхват и определения

1. Предмет

Настоящите насоки имат за цел постигане на обща позиция между компетентните органи в ЕС относно моделите за стресирана стойност под риск (VaR), за засилване на сближаването на надзорните практики в съответствие с приложение V от Директива 2006/49/ЕО, изменена с Директива 2010/76/ЕС.

2. Институционален обхват и ниво на прилагане

1. Компетентните органи следва да изискват от институциите да спазват разпоредбите, предвидени в настоящите насоки относно стресираната стойност под риск.

2. Настоящите насоки следва да се прилагат по отношение на институции, които използват подход на вътрешния модел (IMA) за целите на изчисляване на капиталовите изисквания за пазарен риск в търговския портфейл.

3. Насоките се прилагат за институции на нивото (индивидуално и/или консолидирано), на което е разрешено използването на модела от съответните компетентни органи, освен ако в насоките не е посочено друго.

3. Определения

В настоящите насоки следва да се прилагат следните определения:

- а. Терминът *институции* означава кредитни институции и инвестиционни посредници, както е заложено в директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО.
- б. Терминът *противоположни данни*, описан в точка 6 от настоящите насоки, означава движения на цените, които се считат за уместни, независимо от тяхната посока.
- в. Терминът *„премахване на средната стойност“*, описан в точка 10 от настоящите насоки, означава количествен процес за отстраняване на тенденция от исторически данни. В зависимост от позициите и размера на тенденцията, неотстраняването на отклонението от историческите данни с цел симулиране на ценови промени би могло да генерира главно сценарии, водещи до печалби и много малко и ограничени загуби.
- г. Терминът *аналог*, описан в точка 11 от настоящите насоки, означава наблюдавана променлива или цена, взета от ликвиден пазар, която се използва за заместване на променлива, която не може да бъде наблюдавана (или чиято хипотетична цена не отразява реалните сделки от развит двупосочен пазар) и следователно не може да бъде измерена точно. Институциите използват аналозите както за оценка, така и за

целите на измерване на риска. От теоретична гледна точка могат да бъдат установени три типа аналози: тези, които се прилагат при оценка на инструментите (което би се отразило на адекватността на стойността под риск и стресираната стойност под риск, като капиталови мерки); тези, използвани за изчисляване на стойността под риск (което също би присъствало в показателите за стресирана стойност под риск); и тези, засягащи единствено изчисляването на стресирана стойност под риск.

Дял II – Изисквания относно моделирането от страна на институциите на стресирана стойност под риск

А. Определяне и утвърждаване на кризисния период

4. Продължителност на кризисния период

1. Изискването, заложено в Директивата за капиталовите изисквания, че историческите данни, използвани за калибриране на мярката за стресирана стойност под риск, трябва да обхващат непрекъснат период от 12 месеца, се прилага и когато институциите определят период, който е по-кратък от 12 месеца, но който се счита за значимо неблагоприятно събитие, засягащо даден портфейл на институцията.

2. Подходът, който трябва да се прилага, за да се определи кризисният период, с цел изпълнение на изискването на параграф 10а от приложение 5 към Директива 2006/49/ЕО, изменена с Директива 2010/76/ЕС, за изчисляване на мярката за стресирана стойност под риск, калибрирана с непрекъснат период от 12 месеца на финансов стрес, засягащ портфейла на институцията, е най-същественният елемент за определяне на резултата от модела и поради това е обект на одобрение от страна на компетентните органи.

5. Брой кризисни периоди, които да се използват за калибриране

1. За целите на одобрението на избора на кризисен период от институциите, компетентният орган е този, който носи отговорност за упражняване на надзор на консолидирана основа за тази институция от ЕС, а в случай на вътрешен модел, признат също и на ниво дъщерно дружество, е компетентният орган, отговорен за упражняването на надзор по отношение на дъщерното дружество на тази институция от ЕС.

2. Когато компетентните органи одобрят кризисния период, определен на ниво група, съгласно член 37, параграф 2 от Директива 2006/49/ЕО и който се позовава на член 129 от Директива 2006/48/ЕО, за всеки отделен кризисен период се изисква да бъде определен само на ниво група.

3. Като изключение от горепосоченото, компетентните органи следва да изискват от институцията от ЕС да определя различен кризисен период на ниво дъщерно дружество, ако определеният за групата кризисен период не се счита за подходящ по отношение на портфейла на дъщерното дружество. Когато даден кризисен период на ниво група се използва в институцията, която има дъщерно дружество с вътрешно одобрен модел за стойност под риск, институциите следва да предоставят доказателство, че този кризисен период на ниво група е уместен и за портфейла на дъщерното дружество.

6. Подход за определяне на подходящ исторически период

1. За да изберат исторически период за целите на калибрирането, институциите следва да формулират методология за определяне на кризисен период, подходящ за техните текущи портфейли, въз основа на един от следните два начина:

- i. подходи, основани на преценка, или
- ii. подходи, базирани на формули.

2. Подходът, основан на преценка, е подход, при който не се използва подробен количествен анализ за определяне на точния период, който да се използва за калибриране, а по-скоро се разчита на анализ на високо равнище на рисковете, присъщи на текущия портфейл на институцията и на минали кризисни периоди, свързани с тези рискови фактори. Когато институциите използват подхода, основан на преценка, в него следва да бъдат включени количествени елементи на анализа.

3. Подходът, базиран на формули, от друга страна, е подход, при който в допълнение към експертната оценка се прилага по-систематичен количествен анализ за определяне на историческия период, който представлява съществен стрес за текущия портфейл на институцията. Този по-систематичен подход може да се използва по редица начини:

- i. Подход, основан на рисков фактор: всяка институция определя ограничен брой рискови фактори, които се считат за съответния аналог за промяна на стойността на нейния портфейл. Следователно историческите данни за тези рискови фактори могат да бъдат анализирани в пълна степен, за да се определи най-кризисния период (напр. чрез определяне на периода с най-висока променливост на рисковите фактори), във времевия отрязък за исторически данни.
- ii. Подход, основан на стойността под риск: историческият период се определя или чрез реализиране на пълния модел за стойността под риск, или чрез приближение за определен исторически период с цел определяне на 12-месечния период, през който се получава мярката с най-висок резултат за текущия портфейл.

4. Този подход следва да се използва за определяне на исторически период, който би осигурил консервативен капиталов резултат, а не просто да се избере период с най-висока променливост.

5. Въпреки че за определяне на историческия период институциите могат да използват всеки подход, за предпочитане е използването на подхода, базиран на формули, когато това е възможно.

6. Институциите могат също да комбинират горепосочените два подхода, за да ограничат изчислителната тежест на подхода, базиран на формули. Това може да се постигне чрез използването на подход, основан на преценка, за да се ограничат периодите с исторически данни, които се разглеждат в подхода, базиран на формули.

7. Независимо от използвания подход, институциите следва да предоставят доказателства, че кризисният период е подходящ за текущия им портфейл и че в техните анализи е включен широк диапазон от потенциални исторически периоди. Институциите следва също да докажат, че портфейлът, на който се основава определянето на кризисните периоди, е представителен за текущия им портфейл, например чрез прилагане на подхода за определяне на кризисния период за други типични или предходни портфейли. Например за много портфейли периодът от 12 месеца, свързан със значителните загуби през 2007/2008 г., би отразил адекватно период на такъв стрес, но в допълнение към това институциите трябва да вземат предвид и други периоди, релевантни за текущия им портфейл.

8. Във всички случаи при определяне на съответния исторически период или при калибриране на модела за стресирана стойност под риск не трябва да се извършва претегляне на историческите данни, тъй като претеглянето на данните от кризисния период не би довело до точно отражение на потенциалните загуби, които могат да възникнат за портфейла на институцията.

9. В заключение, компетентните органи могат да изискват при калибриране на модел за стресирана стойност под риск институциите да използват противоположни данни, особено когато за портфейла на институцията са характерни чести промени на състоянието.

7. Документация в подкрепа на подхода, използван за определяне на кризисния период

1. Независимо от вида на приложения подход институциите трябва да представят подробна документация в подкрепа на избора на подход. Във всички случаи това следва да включва количествени оценки в подкрепа на текущия избор на исторически период и неговото значение за текущия портфейл. Това следва да включва и документацията относно моделирането на възвръщаемостта на рисковите фактори.

2. Когато институциите прилагат подход, базиран на формули за определяне на кризисния период, в свързаната с него документация трябва да бъдат засегнати поне следните въпроси:

- i. обосновка на избора на рискови фактори, използвани, в случай че се прилага подход, основан на рисков фактор, и когато са избрани по-малко от моделираните рискови фактори.
- ii. обосновка на всяко опростяване в случаите, когато за определяне на историческия период е използван опростен модел за стойност под риск.

3. Когато се прилага подход, базиран на формули, който се основава на опростен модел за стойност под риск, всяка институция следва също да представи достатъчно доказателства, че опростената мярка дава като посока същите резултати за стойността под риск, както пълният модел (и следователно е точна при определяне на най-кризисния период). Това доказателство следва да включва емпиричен анализ.

4. Когато се прилага подход, базиран на формули, чиято цел е да се определи периода на особено голяма несигурност за даден набор от рискови фактори, всяка институция следва да представи достатъчно доказателства за това, че такъв период е подходящ аналог за период, през който мярката за стойност под риск би била висока и че отсъствието на корелации или други фактори, които биха били отразени в мярката за стойността под риск, не води до възприемането на този аналог като неподходящ.

Б. Преглед на кризисния период

8. Честота

1. Изискването на Директивата за капиталови изисквания за извършване на преглед на определения период от 12 месеца на значителен стрес поне веднъж годишно означава, че различни обстоятелства, включително много висок оборот в търговския портфейл или специфични търговски стратегии, могат да изискват преглед на кризисния период с по-голяма честота.

2. За всички промени в избора на исторически период, настъпили в резултат на прегледа на кризисния период, следва да бъде съобщено на компетентния орган преди предвидената дата за прилагане на предложените промени.

9. Наблюдение на кризисния период

1. В допълнение към посочения по-горе редовен преглед, всяка институция трябва да въведе процедури, с които да се гарантира на текуща основа, че определеният кризисен период остава представителен, включително когато

пазарните условия или структурата на портфейла са претърпели значителна промяна.

2. С цел да бъдат въведени надеждни процедури за текущото наблюдение на уместността на кризисния период, всяка институция следва да документира надеждността на приложения подход. Наблюдението може да се основава на различни фактори, които могат да бъдат различни за всяка институция. Факторите, които трябва да се вземат под внимание, включват промени в пазарните условия, в търговските стратегии или в структурата на портфейла. Тези фактори могат да бъдат анализирани, като се направи сравнение между тях и изменението в разпределението на пазарните стойности или условните стойности, във въвеждането на рисковия фактор, в равнището на стойността под риск или чувствителността, в преразпределението на стойността под риск или чувствителността на портфейлите и рисковите категории, в печалбите и загубите и резултатите от бек-тестовите или също чрез въздействието на одобрени нови продукти върху рисковия профил.

3. В допълнение към посочените по-горе процедури, наблюдението на стресираната стойност под риск, свързана със стойността под риск, следва да се извършва непрекъснато, тъй като докато на теория, поради разликите в определянето на параметрите, стресираната стойност под риск може по изключение да бъде по-малка от стойността под риск в началния момент, като това не би следвало да бъде случаят на практика. Съотношението между стресираната стойност под риск и стойността под риск в момента на определяне на съответния кризисен период следва да се използва като референтна стойност за текущо наблюдение. Значителни разлики в съотношението следва да се считат за показатели за потенциална необходимост от преглед на кризисния период. Съотношението между стресираната стойност под риск и стойността под риск под единица следва да се разглежда като предупредителен сигнал за започване на преглед на кризисния период.

В. Методология за стресирана стойност под риск

10. Съвместимост с методологията за стойност под риск

1. Методологията за стресирана стойност под риск следва да се основава на текущата методология за стойност под риск, заедно с необходимите специфични техники, когато е приложимо, с цел текущият модел за стойност под риск да се коригира с такъв, който осигурява мярка за стресирана стойност под риск. Следователно всеки рисков фактор, отчетен в модела за стойност под риск, следва да бъде отразен в модела за стресирана стойност под риск.

2. По отношение на използваните в двете мерки стандарти, а също и тези, определени от директивата (напр. 99%-процентов доверителен интервал), институциите могат да обмислят използването на претеглящия коефициент „корен квадратен от времето“ за изчисляване на 10-дневната мярка за стресирана стойност под риск. Въпреки това, като се имат предвид някои ограничения на претеглящия коефициент, всеки анализ, който доказва, че допусканията, заложили в използването на правилото за „корен квадратен от

времето“ са подходящи, следва да формира част от вътрешния процес за проверка на модела.

3. Докато моделът за стресирана стойност под риск следва да използва някои от текущите стандарти за стойност под риск, останалите могат да покажат отклонение поради изричните изисквания на директивата или методологичните несъвместимости, свързани с концепцията за стресирана стойност под риск. По-специално такъв е случаят в следните области:

(i) Продължителност на кризисния период

С оглед на това, че продължителността на кризисния период трябва да бъде 12 месеца, всяко действие, свързано с намаляване или увеличаване на определения кризисен период, което се основава на необходимостта от съгласуваност между стойността под риск и стресираната стойност под риск, не следва да бъде разрешено.

(ii) Изисквания за бек-тестове

Мултипликационният коефициент m_s , използван за капиталовите изисквания, следва да бъде най-малко 3 и да се увеличи със събираемо между 0 и 1 в зависимост от резултатите от бек-тестовите за стойност под риск. Въпреки това провеждането на бек-тестове за определяне на мярката за стресирана стойност под риск само по себе си не е задължително.

(iii) Периодичност на изчисляването на стресирана стойност под риск

Тъй като в Директивата за капиталовите изисквания се предвижда изчисляването на стресираната стойност под риск да се извършва поне веднъж седмично, институциите могат да изберат да изчисляват мярката по-често, например ежедневно, за да съвпада с периодичността на изчисляване на стойността под риск.

Ако например институциите вземат решение за ежеседмично изчисляване на стресираната стойност под риск и приемат стресираната стойност под риск за един ден, пропорционално увеличена до 10-дневен период, за ежедневното изчисляване на капиталовите изисквания, основаващи се на вътрешни модели, ще се прилага следното:

- а) същата мярка за стресирана стойност под риск би могла да се използва за следващите 5 последователни работни дни след въвеждането на модела за стресирана стойност под риск;
- б) по отношение на изчисляването на средната мярка за стресирана стойност под риск през предходните 60 работни дни институциите следва да използват предходните 12 стресирани стойности под риск, за да се изчисли средната;

в) всяка институция следва да бъде в състояние да докаже, че в деня от седмицата, избран за изчисляване на стресираната стойност под риск, нейният портфейл е представителен за портфейла, поддържан през седмицата, и че избраният портфейл не води до систематично подценяване на мярката за стресирана стойност под риск, когато се изчислява на седмична база. Например за достатъчно може да се счита доказателство, че стойността под риск не е системно по-ниска в деня от седмицата, избран за изчисляване на стресираната стойност под риск.

4. При други обстоятелства, когато е възможно да съществуват методологични несъответствия между текущата стойност под риск и модела за стресирана стойност под риск, стандартите за стресирана стойност под риск могат да се различават от стандартите за стойност под риск. Един пример включва промени в текущата методология за стойност под риск, които не могат да бъдат приложени към мярката за стресирана стойност под риск и използването на местна оценка (анализ на чувствителността/аналози) вместо пълна преоценка, което е предпочитаният подход за стресираната стойност под риск.

5. Като общо правило промените в модела или методологията на институцията за стойност под риск следва да доведат до промени в модела/методологията, използвани за изчисляване на изискването за стресирана стойност под риск.

6. При изключителни обстоятелства, ако дадена институция може да докаже, че не може да включи подобренията в текущата методология за стойност под риск в стресираната стойност под риск, такива случаи трябва да бъдат документирани и институцията следва да бъде в състояние да докаже, че е ограничила въздействието (напр. по отношение на стойността под риск или капиталовите изисквания) в резултат на текущите промени в стойността под риск, които не са приложени към мярката за стресирана стойност под риск.

7. Когато в рамките на модела за стойност под риск се използва чувствителността вместо пълната преоценка, съответната институция следва да докаже, че този подход все още е подходящ за стресирана стойност под риск, когато са приложени по-големи сътресения. Подходът, основан на чувствителност за стресирана стойност под риск, може да изисква да бъдат взети под внимание производна/изпъкналост от по-висок ред.

8. Всички използвани стъпаловидни преоценки или спот матрици/матрици за нестабилност на пазарите следва да бъдат преразгледани и разширени, за да включват по-големи сътресения в рисковите фактори, които се проявяват при стресови сценарии. По отношение на стресираната стойност под риск е за предпочитане да се използва пълна преоценка със сътресения, които се прилагат едновременно за всички рискови фактори.

9. По отношение на калибрирането на пазарни данни процесът на „премахване на средната стойност“ не се счита за необходим при стресираната стойност под риск. Ако е налице значително отклонение в пазарните данни, използването на противоположни данни е за предпочитане пред „премахване на средната стойност“.

10. В таблицата по-долу се обобщават основните проблеми, описани по-горе, по отношение на степента на съгласуваност между методологичните аспекти на текущата стойност под риск и мярката за стресирана стойност под риск.

Изисква ли се съгласуваност между стойността под риск и стресираната стойност под риск?		
Да за...	Не за...	Обект на проверка
Доверителен интервал	Схема на претегляне	Изменения на моделите
Период на държане	Бек-тестване	Използване на приближение чрез ред на Тейлър
	Продължителност на исторически период на наблюдение	
	Честота на изчисляване	Метод на претегляне

11. Оценка на аналози за стресирана стойност под риск

1. Предвид факта, че ограниченията по отношение на данните, които правят необходимо използването на аналози за стойността под риск, придобиват още по-голямо значение за стресираната стойност под риск и че се очаква всички аналози, използвани при стойността под риск, да бъдат необходими и за стресираната стойност под риск, като могат да бъдат необходими и допълнителни, отчитайки факта, че всеки нов рисков фактор, който не присъства в историческите данни, следва естествено да изисква използването на аналог за изчисляването на стойността под риск, но само на „временна“ база (напр. след една година ще има достатъчно реална информация, за да се завършат 12-месечните серии от данни), същият аналог следва да бъде „попостоянен“ за целите на стресираната стойност под риск (поради по-неизменния характер на сериите от историческите данни).

2. Ако даден рисков фактор липсва в кризисния период поради това, че не е бил наблюдаван през този период (напр. за новорегистрирани акции), институцията може да използва друг рисков фактор (в този случай, други акции от същия сектор и с подобен риск и бизнес профил), за който е налична информация и за

който може да се докаже тясно взаимосвързано поведение с фактора, който институцията се опитва да обхване. Когато се използват тези аналози, институциите трябва да обмислят дали е подходящо допускането за 100% корелация между рисковия фактор и неговия аналог.

3. Институциите могат по алтернативен начин да съотнесат липсващия фактор към подобен на него по отношение на променливостта (макар и не непременно в корелация). Ако се използва този подход, институциите следва да докажат, че той е консервативен и подходящ.

4. Ако моделът за стойност под риск е подобрен чрез включването на рисков фактор, институцията следва да го включи и в изчисленията си за стресираната стойност под риск. В определени случаи това може да означава преглед на историческите данни за рисковите фактори и въвеждане на подходящ аналог. Например когато нов рисков фактор, използван с цел оценяване, е включен в модела за стойност под риск съгласно изискванията на приложение V, точка 12, първи параграф от Директива 2006/49/ЕО, изменена с Директива 2010/76/ЕС.

5. Във всички случаи използването на тези аналози, включително всякакви опростявания и допуснати пропуски, ще бъдат приемливи само при условие, че са добре документирани и техните ограничения са взети под внимание и включени в капиталовата оценка на институцията.

12. Утвърждаване на аналози

1. Като се има предвид, че утвърждаването на аналог трябва да се извършва в общи линии по същия начин както за стойността под риск, така и за стресираната стойност под риск, не всеки аналог, утвърден за ежедневно определяната стойност под риск, се приема автоматично и за стресираната стойност под риск. Използваните аналози следва да се преразглеждат периодично с цел да се прецени тяхната адекватност, както и да се гарантира, че осигуряват консервативен резултат.

2. По отношение на тези аналози, които могат да бъдат използвани само за целите на стресираната стойност под риск (напр. поради липса на данни в избрания период), институцията следва да гарантира, че използваният като аналог рисков фактор е консервативен.

13. Утвърждаване на входни/изходни параметри на модела

1. Всички стандарти за качество, определени за контрол на съответствието, точността и надеждността на източниците на данни за стойност под риск, се прилагат и за стресираната стойност под риск.

2. Базисните инструменти, за които институциите нямат достатъчно пълни исторически данни, за да обхванат референтния период, следва да бъдат

стресирани чрез приближение, като се използват тясно свързани базисни инструменти (еднакъв пазар, подобна структура и характеристики). Като следват същия процес, който е бил одобрен и за вътрешните им модели, с цел да се гарантира качеството на историческите данни, използвани за референтния период, институциите следва да документират използваната методология за установяване и заместване на липсващи данни. Институциите също така следва да проведат тестове за потенциалното въздействие в резултат на използването на тези аналози.

3. С оглед запазване на арбитражните неравенства е възможно да се наложи институциите да прилагат прочистване на данни за стресираната стойност под риск. Когато случаят е такъв, отстраняването на единични нетипично отклоняващи се стойности на историческите данни следва да бъде подходящо обосновано и документирано, тъй като не трябва да доведе до намаляване размера на екстремните събития.

4. Тъй като по дефиниция стресираната стойност под риск води до прилагането на крайно неблагоприятни сценарии към текущите пазарни параметри, което би могло да доведе до несъгласуваност на пазарни условия (напр. отрицателни форуърдни лихвени проценти) по-често, отколкото при изчислението на стойността под риск, институциите следва да следят за евентуално неуспешно калибриране, което би могло да се прояви. Институциите, които използват пълна преоценка при оценяване на стресираната стойност под риск, е вероятно да се сблъскват по-често с неуспешното калибриране, в сравнение с институциите, които не използват пълна преоценка, не заради невъзможността от проявление на неуспешното калибриране, а защото тяхната методология няма да им позволи да забележат тези недостатъци при калибрирането, когато те се проявят.

Г. Проверка за прилагане

14. Проверка за прилагане

1. Моделът за стресирана стойност под риск следва да бъде обект на проверка за прилагане чрез използване на изходни параметри за стресирана стойност под риск при вземане на решения за управление на риска. Изходните параметри за стресирана стойност под риск следва да бъдат използвани като допълнение към анализа за управление на риска, като се основават на ежедневните изходни параметри на модела за стойност под риск. Резултатите от модела за стресирана стойност под риск следва да подлежат на периодично наблюдение и преразглеждане от висшето ръководство.

2. Когато изходните параметри за стресирана стойност под риск разкриват конкретна уязвимост по отношение на определени обстоятелства, трябва да се предприемат незабавни мерки за подходящо управление на тези рискове.

Дял III – Заключителни разпоредби и прилагане

15. Дата на прилагане

Компетентните органи следва да прилагат настоящите насоки чрез включването им в надзорните си процедури в срок от шест месеца след публикуване на окончателните насоки. След изтичането на този срок компетентните органи следва да гарантират, че институциите спазват ефективно насоките.